جعبه جادویی

پخش «کلبه عمو پورنگ» از سر گرفته می شود

مهر: پخش قسمت‌های جدید مجموعه «کلبه عمو پورنگ» از روز دوشنبه ۷ تیر از سر گرفته می‌شود. پخش قسمت‌های جدید مجموعه «کلبه عمو پورنگ» به کارگردانی احمد درویشعلی‌پور و تهیه‌کنندگی مسلم آقاجانزاده این هفته از سر گرفته می شود.سپیده خداوردی، امیر غفارمنش، سارا منجزی‌پور و افشین سنگ‌چاپ جدیدترین چهره‌هایی هستند که به گروه بازیگران «کلبه عمو پورنگ» اضافه شده‌اند.پخش قسمت‌های جدید این مجموعه از امروز از سر گرفته خواهد شد.این مجموعه در قالب نمایشی و برخوردار از بخش‌ها و آیتم‌های متنوع با رگه‌های طنز است که به موضوعاتی همچون تحکیم روابط کودکان و خانواده و پرداختن به مفاهیم سبک زندگی ایرانی- اسلامی، تشویق به حفظ محیط زیست و رعایت مسائل شهری و احترام به قوانین می‌پردازد. داریوش فرضیایی، کمند امیرسلیمانی، رامین ناصرنصیر، فرهاد بشارتی، سپند امیرسلیمانی، آرش میراحمدی، آرش نوذری، امیر سهیلی، ابراهیم شفیعی، سوسن پرور و امیر محمد متقیان با هنرمندی سعید امیرسلیمانی و محمدرضا داوودنژاد بازیگران این مجموعه هستند.

نوا

یک آلبوم در ژانر موسیقی ایرانی منتشر شد

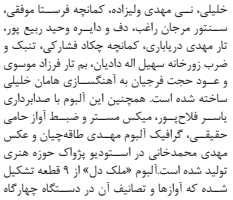

ایسنا: «ملک دل» آلبوم جدید غلامرضا رضایی خواننده و مدرس آواز ایرانی با گروه برافشان است که اخیرا مجوز آن صادر و منتشر شده است.این اثر با تکنوازی کمانچه هادی منتظری، تار هامان خلیلی، نی مهدی ولیزاده، کمانچه فرستا موفقی، سنتور مرجان راغب، دف و دایره وحید ربیع پور، تار مهدی دریابار، کمانچه چکاد فشارکی، تنبک و ضرب زورخانه سهیل اله دادیان، بم تار فرزاد موسوی و عود حجت فرجیان به آهنگسازی هامان خلیلی ساخته شده است. همچنین این آلبوم با صدابرداری یاسر فلاح‌پور، میکس مستر و ضبط آوا حامی حقیقی، گرافیک آلبوم مهدی محمدخانی در استودیو پژواک حوزه هنری تولید شده است.آلبوم «ملک دل» از ۹ قطعه تشکیل شده که آوازها و تصانیف آن در دستگاه چهارگاه است.این اثر امروز ساعت ۵:۳۰ در فضای باز خانه کارمان با حضور تعداد محدودی از دست‌اندرکاران و خبرنگاران با رعایت پروتکل‌های بهداشتی رونمایی می‌شود.

تصانیف موسیقی مازندرانی در یک آلبوم

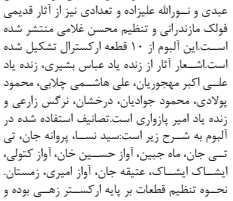

ایسنا: آلبوم «دیاری» با گلچینی از تصانیف موسیقی مازندرانی منتشر شد.آلبوم «دیاری» گلچینی از تصانیف موسیقی مازندرانی است که تعدادی با آهنگسازی خوانندگان اثر اسماعیل عبدی و نورالله علیزاده و تعدادی نیز از آثار قدیمی فولک مازندرانی و تنظیم محسن غلامی منتشر شده است.این آلبوم از ۱۰ قطعه ارکسترال تشکیل شده است.اشعار آثار از زنده یاد عباس بشیری، زنده یاد علی اکبر مهجوریان، علی هاشمی چلابی، محمود پولادی، محمود جوادیان، درخشان، نرگس زارعی و زنده یاد امیر یازوری است.تصانیف استفاده شده در آلبوم به شرح زیر است:سید نسا، پروانه جان، تی تی جان، ماه جبین، آواز حسین خان، آواز کتولی، ایشاک ایشاک، عتیقه جان، آواز امیری، زمستان. نحوه تنظیم قطعات بر پایه ارکستر زهی بوده و سعی شده برای قطعه مقدمه ای متفاوت و متناسب با فضای اصلی کار از طرف تنظیم کننده ساخته شود و از فضای هارمونیک در ارکستراسیون بیشتر استفاده شود.

«کمابیش خالی‌تر» در بازار کتاب

ایسنا: مجموعه شعر «کمابیش خالی‌تر» سروده آندره‌آس آ. گئورگالیدس با ترجمه سلام ریاضی و فرخ قدسی منتشر شد. این مجموعه شعر با شمارگان ۳۰۰ نسخه توسط انتشارات پائیزه منتشر شده است و پخش‌های چشمه و شبگون آن را روانه کتاب‌فروشی‌ها کرده‌اند. سلام ریاضی، مترجم مجموعه شعر «کمابیش خالی‌تر» در معرفی آن عنوان کرده است: این مجموعه متشکل از ۷۶ شعر فلسفی است؛ از این منظر فلسفی که اشعار به ماهیت زبان می‌پردازند. همان‌طور که خود شاعر در دیباچه کتاب، چند سال پیش گفته: «این کتاب ارتباط مستقیمی با نظریه تصویری لودویگ ویتگنشتاین دارد که در رساله فلسفی-منطقی او مطرح شده است. بر اساس این نظریه، زبان هرگز وضوح حقیقی معنا را منتقل نمی‌کند. با این شرح، فقط گاه‌گاهی می‌شود حسی را از رهگذر زبان در مورد چیزها به‌دست آورد؛ زبان امکانات ضروری آفرینش آن حس را با گریز از سایه‌های مبهم «بودن»، در اختیارمان می‌گذارد.آندره‌آس آ. گئورگالیدس، تحصیل‌کرده علوم آموزشی، تاریخ و باستان‌شناسی، و فلسفه در دانشگاه قبرس با تحصیلات تکمیلی فلسفه از دانشگاه پانتئون-سُربُن یک است. او دکترای خود را در فلسفه از دانشگاه ساسکس (انگلستان) دریافت و چند مجموعه شعر منتشر کرده است.

مجموعه اشعار او به ۱۶ زبان ترجمه شده است. او رساله منطقی-فلسفی را به زبان یونانی برگردانده که انتشارات ایامیُس آن را در سال ۲۰۱۶ به چاپ رساند و انتشارات اسکالیز کمبریج در سال ۲۰۱۸ تک‌پژوهش وی را از نظریه تا عرفان: ابهام مفهوم «ایژه» در رساله ویتگنشتاین منتشر کرد.

در معرفی مترجمان کتاب نیز عنوان شده است: سلام ریاضی تحصیل‌کرده دانشکده علوم درمانی هایدل‌برگ، دانشکده موسیقی دانشگاه هنر تهران و دانشکده زبان و ادبیات دانشگاه آزاد تهران و معرف مدل تداوم یادآوری، یک مدل پیشگیری موسیقی‌درمانی برای تحلیل روانی و محلی ایران آغاز کرده است. او دبیری هیئت تحریریه ماهنامه «گزارش موسیقی» را در هم کارنامه خود دارد.

جواد ماهزاده:

درباره آدم‌هایی ساده نوشتم و ساده نوشتم

جواد ماهزاده می‌گوید: «عشق بدون تجریش» درباره زندگی معمولی چند آدم معمولی است. حتی پایان تکان‌دهنده داستان هم در روندی معمولی و براساس یک اتفاق عادی رخ می‌دهد.

«عشق بدون تجریش» تازه‌ترین اثر جواد ماهزاده اثری تازه در زمینه داستان بلند و رمان نیز هست. کتابی با موضوعی تازه که خواننده را با خود به اواخر دهه شصت و اوایل دهه هفتاد می‌برد، او را با مسائل، دغدغه‌ها و افکار پسران جوان آشنا می‌کند و در طول تمام این گشت‌وگذارها او را از تـه دل می‌خنداند. داستان امیر، عادل، الیاس و دخترانی که دوست می‌دارند، داستان فرازونشیب احساسات این نسل و داستان مرگ‌های غیرمنتظره.

به بهانه چاپ این کتاب از سوی نشر مانوش، گفت‌وگویی با جواد ماهزاده ترتیب داده‌ایم که در ادامه می‌خوانید.

اولین مسئله‌ای که در این کتاب توجه مرا جلب کرد، موضوعی است که کمتر به آن پرداخت شده و آن زندگی پسران نوجوانی است که کم‌کم به دوره جوانی می‌رسند. مسائل عاشقانه زندگی آنان، بحران‌هایی که با بلوغ با آن مواجه هستند، نکته‌گویی و طنزپردازی آنان و مسائل این‌چنینی. چرا پسرانی در این سن را برای داستان‌پردازی انتخاب کردید؟

شخصیت‌های این کتاب از جهاتی ادامه شخصیت‌های رمان اولم «خنده را از من بگیر» هستند. درست همان آدم‌ها نیستند، اما پایگاه خانوادگی و اجتماعی‌شان و دغدغه‌هایشان از همان جنس است. شاید یک جوری به نظرم می رسید که داستان آن بچه‌ها هنوز تمام نشده و قصه‌هایی برای گفتن دارند. انگار این بار کمی بزرگتر شده‌اند و مسائل جدیدتری در زندگی دارند. مثلا همین که خودشان را در آستانه دیپلم گرفتن و سربازی رفتن می‌بینند، تصور می‌کنند باید عشق اولشان را به ازدواج ختم کنند، با اینکه تجربه عاشقانه‌شان را بزرگ جلوه کنند تا بزرگتر به نظر برسند. آنچه آن‌ها را با یکدیگر همراه کرده و سرنوشتشان را به هم گره زده است، دوستی و رفاقت است. کاری با نظر بزرگترها درباره مسائل معیشتی و خانوادگی و سیاسی ندارند و فقط می‌خواهند دنیای مختص خودشان را داشته باشند. چنین شخصیتی در دنیای نوجوانی بیشتر پیدا می شود و نمونه‌های موفقی هم در ادبیات جهان سراغ داریم که با قرار دادن شخصیت کودک یا نوجوان در مرکز داستان، تصویر متفاوتی از دنیای بیشتر پیرامون و نگاه معصومانه‌ای به دنیا ارائه می‌کنند.

تعدد شخصیت‌ها از ویژگی‌های این رمان است. شخصیت‌هایی که عمدتا حضوری کوتاه‌مدت در داستان دارند. شاید طولانی‌ترین حضور یک شخصیت، غیر از امیر و عادل و دو دوست دیگرشان، حضور پدر و مادر امیر باشد. این تعدد شخصیت‌ها چگونه ایجاد شد؟ به‌خصوص آنکه هرکدام هم روحیه‌ای متفاوت و به تبع آن ویژگی‌های شخصیتی مختلفی دارند.

برای خلق رمانی که ماجراهای متعددی در آن رخ بدهد، نیاز به بیش از یک شخصیت محوری هست. البته شخصیت اصلی داستان «امیر» است ولی اگر الیاس و عادل و حتی دخترهایی که در محله آن‌ها زندگی می کنند، در داستان نبودند، خیلی از حوادث رمان شکل نمی گرفت و می‌توانم بگویم اصلا زندگی این شخصیت‌ها همین نمی‌شد که هست. زندگی ما در پیوند با دیگران شکل می گیرد و آدم تنها نه داستانی دارد و نه سرگذشتی.

حتـی منزوی‌ترین و تنهاتریـن آدم‌ها روزگاری بروبیایی داشـته انـد و روابطی از سـر گذرانده‌اند که تبدیـل به گذشـته آنها شـده اسـت. در ایـن رمان، هم‌زیسـتی و و رفاقت چند نوجوان و همسـایگی آن‌ها بـا چند خانواده‌ای کـه به انحای مختلف بـر آن‌ها اثر گذاشته‌اند، زندگی کنونی آن‌ها را سروشکل داده است. برای اینکه تصویـری کامل و جالب از این زندگی‌ها به دسـت بدهم، نیاز داشـتم که رابطه آن‌هـا را با پدر و مادرهایشـان، همسایه ها، معلم و ناظم مدرسه و حتی بقال و سوپر محله و... نمایش بدهم.

شـیوه روایـت این کتـاب نیز جالـب توجه اسـت. وقتی کتاب را می خواندم، انگار به تماشای زندگی پسرانی نشسـته بودم، بدون آنکه انتظار اتفاقی ویژه را داشته باشـم. البته که پایان‌بندی رمان شـوکه‌کننده بود. اما حادثه تعیین‌کننده‌ای در متن داستان رخ نمی داد. چرا؟

ایـن رمان فقط درباره چنـد زندگی در یک دوره زمانی مشـترک و مـکان و جایگاه اجتماعی مشـترک اسـت. آدم‌های داسـتان دغدغه‌های به‌اصطلاح واگرنه تفکر معینی ندارند و صرفـا دارند زندگی می کنند. نه قرار اسـت جنایتـی اتفاق بیفتد که داسـتان حول آن شـکل بگیرد، نه شـاهد تحول معنوی یا تکامل فردی هستیم و نه دغدغه‌های سیاسی و اجتماعی مطرح است. «عشـق بدون تجریش» فقط تصویرگر زندگی‌های آدم هایی معمولی اسـت که زندگی معمولی دارند و دنبال خواسـته‌های معمولی خودشان هسـتند و جز گذران همین زندگی، کار دیگری نمی‌کنند. رمان با صحنه‌ای شروع می شود که همه اهل محل ریخته‌اند توی کوچه تا از همسـایه‌ای که از سفر حج برگشته است استقبال کنند. در این کوچه، از نظامی بازنشسته و کارمند دولت داریـم تا آدم‌های بیکار و علاف. هم مسـلمان داریم و هم غیرمسـلمان. هـم انقلابی داریم و هـم قاچاقچی فیلم و ویدئو. بنابراین درسـت چون حوادث کـه در اطرافمان و در قوم‌وخویشـمان همه‌جور آدمی داریـم و کنار هـم، با رضایت یـا بی‌رضایت، به زندگی مشغولیم. در این میانه، شخصیت‌های پرشوشور رمان، ماجراهایـی خلق می کنند و دنبال چیزهایی می افتند که باعث می‌شوند ما بخش‌های خاصی از زندگی آن‌ها را ببینیم.

برخـی از توصیفـات شـما دربـاره مسـائل عاشـقانه و روحیات پسـرانه، نمود جسـورانه‌ای دارد. چـرا تصمیـم گرفتیـد بـه ایـن مسـائل کمتردیده‌شده بپردازید؟

«عشـق بدون تجریش» دربـاره زندگی معمولی چند آدم معمولی است؛ حتی پایان تکان‌دهنده داستان هم در روندی معمولی و براسـاس یک اتفاق عادی رخ می‌دهـد. توجه دختران و پسـران بـه یکدیگر در آغاز دوران بلوغ، موضوع عجیبی نیسـت و این کشش ذاتی و غریزی اگر با عشـق توأم شـود، رنگ‌وبویی انسانی و عاطفی به خود می گیرد. درسـت است که اصلی‌ترین دغدغه نوجوان‌های پسر این کتاب، ازدواج با دخترهایی اسـت که شب و روز فکر آن‌ها را مشغول کرده اند؛ اما با آنچـه از وضع زندگی آن‌ها و رفتارهای سرخوشـانه و سـودایی آن‌ها مـی بینیم، خوب می‌دانیـم که این خواسته‌شـان رویایی است و چگونه ممکن است با این روحیه و سـن و وضع مالـی و... حرف از ازدواج بزنند؟ ولی خب حرفش را می‌زنند؛ چون بلوغ مثل بمب توی تنشان نشسته و با عشق ترکیب شده و معجونی ساخته که حاصلش شده بچه‌هایی که می‌توانند شهر را به هم بریزند و زندگی‌شـان را از خانه و مدرسـه به کوچه و خیابان بکشند و روی آسفالت‌های داغ تهران آن‌قدر گز کنند که اصلا ندانند سر از کجا درمی‌آورند.

این رمان طنـزی قوی دارد. حتی بسـیاری مسـائل جـدی هم در آن بـا طنز بیان می‌شـود. چطور به این نوع بیان رسیدید؟

از ابتدای نوشـتن این رمان، می‌خواسـتم چیزی بنویسـم که پر از شـوخی و بذله‌گویی باشد و خواننده را سـرحال بیاورد. اغلب اوقات فکر می‌کنیم رمان باید با جدی‌ترین شـیوه بیان و با پرقطع‌ترین واژه‌ها و ترکیب‌ها شـکل بگیرد. خودم هم در رمان قبلی‌ام «باغ رویان» نحوه بیان بسیار جدی و فاخری را به کار بردم. البتـه هر رمانی زبان خاص خودش را دارد و بسـته به مضمونی که پی می‌گیرد، نوشـته می‌شود. ولی به طور کلی عادت کرده‌ایم که اگر قرار اسـت روشـنفکرانه و جدی بنویسـیم، بهتر اسـت مغلق، پیچیده و استعاری بنویسـیم.

«عشـق بـدون تجریـش» رمـان طنز نیسـت، امـا طنزانه نوشـته شـده. برای کسـانی کـه در دهه های شـصت و هفتـاد نوجوانی کرده انـد، صحنه‌ها و شـوخی‌های این رمان بسیار آشناسـت. ماجرای رمان در سـال ۱۳۷۰ رخ می دهد. خانواده‌ای جنگ‌زده چند سـالی اسـت که به تهران آمده و به قـول امیر، با زور موشک و دگنک هم حاضر نیست برنگردد. جایی سـاکن شده‌اند در مرکز شهر. مرکز حوادث داستان هم همین جاسـت. آیا همه‌چیز زیر سـر این شهر است؟ آدم‌های داسـتان از همان صفحه اول، هیچ آرام و قراری ندارند و انگار اصلا خواب هم ندارند. پرسه‌هایشان توی کوچه و خیابـان تمامی نـدارد و آن‌قدر می‌روند و شـر به پا می‌کنند که چشـم‌های خودشان سیاهی می‌رود و کار دسـت خودشـان می‌دهند. چنین حال‌وهوای شهری در کنار رفتارهای جسـورانه نوجوانانـه، وقتی با طنز و شوخی شکل بگیرد، دیگر حتی نویسنده هم جلودارش نیسـت و می شود همین «عشـق بدون تجریش» که خوانده‌اید.

مشکلات موسیقی را کردن کرونا نیندازیم!

یک هنرمند موسیقی می‌گوید: پیش از هر چیزی باید مشخص شود که موسـیقی را می‌خواهیم یا نه؟ اینکه مشـکلات را به دو سال شیوع کرونا ربط دهیم و بگوییم به علت شـیوع این ویروس هنرمندان ما خانه نشـین شده‌اند، درست نیست.

نوید توسلی، نوازنده سـنتور در ادامه مطلب بالا اضافه کرد: سال‌هاست که چون تکلیف هنر و خصوصا موسـیقی معلوم نیست و نمی‌دانیم جایگاهش کجاسـت، از اساتید موسـیقی گرفته تا جوانترهای آن بلاتکلیف هسـتند. اگر تکلیف حضور موسـیقی در جامعه مشخص می شد و زیرساخت‌های درستی نیـز ایجاد می شـد، دیگر نیازی به ایـن حمایت های بسـیار محدود نبود و موسـیقی راه خودش را پیدا می‌کرد؛ هر چند کـه با تمام تلاش ها در جهت معکوس نیز موسـیقی و هنرمندانش راه زیادی را پیموده اند. این هنرمند که تجربـه حضور در اجراهای آنلاین «ماه و نـوا» را دارد، درباره معایب این نوع از کنسـرت، می‌گوید: کنسـرت‌های آنلاین به لحاظ حس و حالی که حضور تماشـاچی در کنسـرت‌های حضوری به وجود می‌آورد، قابل مقایسه نیست و آن جذابیت را ندارد. کنسـرت‌های آنلاین بیشـتر به ضبط یک موزیک ویدیو شـباهت دارند تا یک کنسـرت و تنها نقاوتشان این است که در کنسرت‌های آنلاین حتی المقدور وقفه‌ای وجود ندارد.

*** مشکلات برای همه هنرمندان موسیقی یکسان نیست**

این نوازنده سـنتور درباره وضعی که بـرای فعالیت و زندگی هنرمندان موسیقی به علت شیوع کرونا به وجود آمد، اظهار می‌کند: اینکه بخواهیم تمام هنرمندان موسـیقی را در یک دسـته کلی تقسـیم بندی کنیم شاید چندان درست نباشد؛ به عنوان مثال ما در همین حوزه موسیقی ایرانی نیز هنرمندانی را داریم که تمام وقت به تدریس مشـغولند و سال‌هاست بنا بر دلایل مختلف کنسـرتی نداشته‌اند؛ بنابراین شـیوع کرونا تفاوت چندانی در وضعیت آنها به لحاظ برگزاری کنسـرت ایجاد نکرده اسـت؛ البته قطعا کلاس های موسیقی هـم از حیث اقتصادی ضررهای زیادی را متحمل شـده اند اما چون بحث ما درباره اهراهاسـت پس می توانیم بگوییم این عزیزان در ساختار اجرایی شان تفاوتی ایجاد نشـده است. عده دیگری نیز در این حوزه هستند که همواره در پروژه‌های تولید موسـیقی به صورت اسـتودیویی حضور داشـته‌اند که شیوع کرونا تا حدودی به کاهش تولید آثار موسـیقی منجر شـد و آنها نیز متضرر شـدند اما اینجا هم باید یادآور شد؛ با توجه به عدم رعایت قانون کپی رایت و هزاران ماجرای دیگر حتی پیش از کرونا هم در سـال های اخیر با این حجم از مشـکلات اقتصادی، آنها در شـرایط خوبی نبودند!و ادامه می‌دهد: دسـته دیگـری نیز در این حـوزه بودند که دائما در حال برگزاری کنسـرت بودند و قطعا در این وضعیت متحمل ضررهای زیادی شـده اند. البته تعداد این افراد در حوزه موسـیقی ایرانی کم اسـت؛ که آن هم دلایل بسیاری دارد؛ به عنوان نمونه قبلا در همکاری با یکسـری از سـال‌ها مانند سـال‌های بنیاد رودکی هنرمندان می توانسـتند با پرداخت بخشـی از درآمد بلیط فروشـی کنسرت برگزار کنند ولی از اواخر دوره ریاست جمهوری آقای احمدی نژاد و همچنین جناب روحانی، سـال‌ها بهای زیادی را بابت اجاره بها گرفتند و این امر باعث شـد هنرمندان حوزه موسـیقی ایرانـی چاره ای جز بالا بـردن بهای بلیطها نداشـته باشـند که در این چرخه، قاعدتا بسیاری از دوسـتداران این جنس موسـیقی دیگر قادر به پرداخت هزینه بلیـط نبودند و در نتیجه عده‌ای دیگر از هنرمندان موسـیقی ایرانی حتی پیش از این ویروس هم دیگر نتوانسـتند هزینه‌های سنگین برگزاری کنسرت را پرداخت کنند و خانه نشین شدند.

*** مشکلات موسیقی به دو سال کرونا مربوط نمی‌شود**

از توسـلی درباره حمایت از هنرمندان موسـیقی در دوران شیوع کرونا می‌پرسـیم که این مسـئله را به دوران پیش از شـیوع کرونـا ارجاع می‌دهد و می‌گوید: اینکه مشـکلات سـاختاری و ابتدایی موسـیقی را به دوران کرونا محدود کنیم، راهی به اشـتباه رفته‌ایم؛ زیـرا مگر پیش از آن نه چه می‌کردیم؟ سال‌ها اسـت که فارغ‌التحصیلانی از دانشگاه‌های موسـیقی داریم، مگر برای اینها چه برنامه ریزی داشته‌ایم؟ کجا از آنها استفاده کرده‌ایم؟ در جای جای کشور سیاست یک یوم و دو هوا داریم. سال‌ها اسـت ساختاری در صدا و سیما وجود دارد که اجازه نمایش سـاز نمی‌دهد، حتی در کنسرت های آنلاین هم دیگر اجازه نمایش سـاز نمی دهند! (نمونه آن کنسـرت استاد ناظری بود که سال‌ها اسـتاد این مملکت بوده و زحمت کشیده‌اند.)و ادامه می‌دهد: امروز با وجود همه سـخت‌گیری‌هایی که بوده، تعداد هنرمندان موسیقی چندین برابر شده است که پرسش برانگیز است. اینکه چگونه است سال‌ها در صداوسیما و مدارس به موسـیقی آنچنان که باید و شاید نپرداخته اند ولی باز هم خواهان آن بیشتر شده است؟

خبر

مقام اول طراحی فستیوال هنری هند به خاتم‌ساز شیرازی رسید

ایرنا: معـاون صنایـع دسـتی اداره کل میـراث فرهنگی،گردشـگری و صنایع دسـتی اسـتان فارس گفت: غلامعلی اطمینـان هنرمند پیشکسوت خاتم‌ساز شیرازی در چهارمین فسـتیوال هنری هند ۲۰۲۱ رتبه برتر را کسب کرد.

حیـدر علـی زاهدیان نـژاد در این بـاره گفت: در چهارمین فسـتیوال هنری هنـد ۲۰۲۱، غلامعلی اطمینان خاتم‌ساز پیشکسوت شیرازی به‌عنوان نماینده کشور ایران از بین ۶۶ کشور جهان موفق به کسب مقام اول شـدوی با اشاره به ثبت نشـان جغرافیایی خاتم شیراز در سازمان بین‌المللی مالکیت فکری (WIPO) ادامه داد: نام خاتم و شـیراز از دیرباز باهم گره‌خورده و خاتم‌سازی از پیشـه‌های اصیل مردمان این شهر به شـمار می‌رود که قدیمی‌ترین نمونه این هنر در شیراز متعلق به منبر مسـجد جامع عتیق اسـت که قدمت آن به هزار سال پیش بازمی‌گردد. معاون صنایع‌دسـتی اداره کل میراث فرهنگی،گردشـگری و صنایع دسـتی اسـتان فارس بیان کرد: هرچند که هنر خاتم‌سازی به بعضی استان‌های دیگر کشور نیز راه‌یافته اما ریشه آن در شـیراز اسـت و هنوز سـبک و سبای خاتم شیراز به لحاظ زیبایی، جلوه‌های بصری و ارزش‌گذاری بافاصله بسیار در جایگاه نخست قرار دارد.

یارمهربان

«تفنگ چخوف» و «خود نوشتن» احمد اخوت در بازار

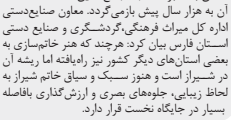

ایسنا: کتاب‌های «تفنگ چخـوف» و «خـود نوشـتن» به قلم احمد اخوت منتشـر شـد. «تفنگ چخوف» از مجموعه «هزار توی نوشـتن» نوشته احمد اخـوّت در ۸۳۲ صفحـه و با قیمت ۹۵هـزار تومان در نشـر جهان کتاب منتشر شده اسـت.در معرفی ناشر از این کتاب می‌خوانیم: داسـتان کوتاه به قول معروف راه خود را دارد اندر پیش و جلو می‌رود و اگر بیشـتر با آن آشنا شویم خود را بهتر به ما نشان می‌دهد. کوتاه است امّا کم‌خوّن نیسـت. لایه‌های رویی‌اش را که بردارید از زیرها خیلی خبرهاسـت. امّا رسیدن به داستان خوب شـرایط و معانـی و بیان خاص خود را دارد. نویسـنده همه‌چیـز را تعریـف نمی‌کنـد و کارش بـا حذف‌ها و اضافه‌هایی همراه اسـت. او به همهٔ جزئیات توجه دارد. انتون چخوف در نامه به دوسـتش از تفنگی در داسـتان یا نمایشنامه صحبت می‌کند که بر دیوار آویزان است و بـه نظر او باید تا پایان تیراندازی کند. یعنی فقط عنصر تزیینی نباشـد (بماند که عنصر تزیینی هم ارزش‌های خود را دارد). «شـلیک کند» یعنی دارای نقش اسـت. ممکن است نقش تفنگی شلیک نکردن باشد...همچنین کتاب «خود نوشـتن» از مجموعه «هزار توی نوشتن» نوشته احمد اخوّت در ۵۱۴ صفحه و با قیمت ۹۵ هزار تومان در نشـر یادشده عرضه شده است.در معرفی این کتاب آمده اسـت: خـود نوشـتن (writing itself) معانی و ساحت‌های مختلف دارد. یک معنایش یعنی یک زندگی که در نوشتن خلاصه می‌شـود. بنویسـی و زندگـی‌ات از نویسـندگی بگـذرد که البتـه چنین کاری کمتر میسـر اسـت. دسـت‌کم این طرف دنیا که از این خبرها نیسـت. معنای دیگر خود نوشـتن ادبیّت (literariness) ادبیات اسـت. این‌که چه ویژگی‌هایی یـک متـن ادبـی را از دیگر متـون متمایـز می‌کند و مشـخصات این ادبیّت چیسـت؟ این کتـاب بر هر دو جنبهٔ خود نوشتن متمرکز است و به روزگار نویسنده‌ای می‌پردازد که می‌خواهد بنویسـد. پیوسـته بنویسـد تا قلمش خشک نشود و همیشه دستش گرم باشد...

«دلدادگان» برای بچه‌ها

ایسنا: کتاب «دلدادگان» نوشته اومبر توآکو با ترجمه غلامرضا امامـی و تصویرگری مارکو لورنزنی منتشـر شده اسـت. این کتـاب در ۱۰۰ صفحه با شمارگان هزار نسـخه و قیمت ۴۹هزار تومان توسط نشـر پرتقال به چاپ رسیده اسـت. در نوشته پشت جلـد کتاب «دلـدادگان» می‌خوانیـم: کتابی که در دست دارید نسخه بازنویسی‌شده اثر معروف آلساندرو مانزونی، شـاعر معـروف ایتالیایـی (۱۷۸۵-۱۸۷۳) اسـت. او نوشـتن داسـتان «دلدادگان» را در سـال ۱۸۲۱ شروع کرد؛ یعنی دویست سال پیش! و بیست سـال از عمرش را برای نوشـتن این قصه گذاشـت. «دلـدادگان» اولین داسـتان بلند مهم ایتالیاسـت و تاثیر شـگرفی بر نویسـندگان بعد از خودش داشت. این داسـتان بر پایه زندگی مسـتند دو «دلداده» در سال‌های طاغونی اسـت. اومبرتو اکو (۱۹۳۲-۲۰۱۶)، فیلسـوف و رمان‌نویس ایتالیایی این داستان قدیمی را به شیوه‌ای نو روایت کرده است. «دلدادگان» قصه عشـق دو دلداده است که تصمیم به ازدواج گرفته‌اند اما حاکم زورگو و خشـن آن روزگار مانع پیوند آن‌ها می‌شود. سـرانجام زندگی این دو گذشتن از غمها و سختی‌ها و پایانی خوش است.

«هممقطاران» ورا پانوا
به بازار نشر ایران آمد

فیلم کوتاه «هرگز، گاهی، همیشه» به کارگردانی شادی کرم‌رودی
در سوئیس نمایش داده می شود

فیلم کوتاه «پنجره روبه‌رویی»
به کارگردانی جاوید فراهانی کلید خورد

مجموعه شعر «صدای تو را می بوسم»
سروده مهرداد پیله‌ور منتشر شد